

„Очаране наочаре“, Светлана Велмар Јанковић
Очаране наочаре

Ова књига Светлане Велмар Јанковић је веома поучна, интересантна збирка од седам узбудљивих прича, које говоре о седам времена једног града - Београда. Теме прича су различите, као и њихови ликови и време о којима говоре, а оно што их повезује је исти простор - све су смештене у главни град и осликавају његов историјски портрет од Винче, Келта, Римљана, Словена, до времена Деспота Стефана Лазаревића, Карађорђа и Кнеза Михаила. Кроз те авантуре нас води дечак Лука са својом сестром Миленом.

Све почиње када за рођендан Лука добија необичан поклон. Поштар Зоран му доноси лагани пакет у коме је писмо од његовог познаника Очараног оптичара, који му шаље на поклон направљени пар наочара које нису као и сваке друге обичне наочаре. Наиме, знајући да Лука воли Београд, његов Оптичар му поклања Очаране наочаре које га могу одвести у три различита раздобља - праисторију, историју и ново време, како би што боље упознао град у коме живи.

Луки и Милени су родитељи дозвољавали једном недељно да користе наочаре, па су они сваке суботе обилазили различите делове града и присуствовали неком новом доживљају кроз очи деце из тог периода - дечака Аика, девојчице Еде, младог римског племића Луција и његовог стидљивог слуге Апија, дечака Марка, Витка и многих других. Видели су како у Винчи праве мелеме и колико им је вредна со, како Римљани проводе време на Калемегдану, у Вишњици су обишли лековите изворе Келта, присуствовали су спасавању ученика Солунске браће, Тирила и Методија, који описмењавају Словене, доживели су битку Турака и Карађорђевић устаника и видели Деспота Стефана, као и Кнеза Михаила када прима кључеве града.

Највише ми се допала прича „Јаре из Вишњице“. Дечак Скец покушава да улови јаре луком и стрелом, док његова сестра Еда гура лакат брату, који испаљује своју последњу стрелу и маши плен. Због тога је бесан на сестру јер остају без вечере коју су морали да улове по наређењу старешине племена Келта. Скец је кренуо у лов уместо свога оца, који је радио као ковач и није стигао да оде у лов. Спасено јаре је погледом позвало Еду у шуму у коју им је било строго забрањено да улазе. Она је ипак кренула за својим спасеником и залазила све дубље у шуму. Еда се уплашила, јер је већ требало да се врати кући, али је јаренце погледом у њој пробудило поверење да га прати. Тада су стигли до обале Дунава, а идући њом и до места где је била мајка јарета, тешко рањена дивокоза. Из шуме су се чули гласови како дозивају Еду, а један од њих је Еда препознала - био је то њен забринут отац. Јаре је повело Еду назад до шуме и према тим гласовима, па се Еда убрзо нашла у загрљају свога оца. Она се расплакала, али не зато што се уплашила, већ

зато што је хтела да помогне јаренцетовој мајци. Отац је обећао Еди да ће јој помоћи и одлазе по племенску видарку суседицу Мача, која узима пуну корпу лековитих ствари. Проналазе рањену дивокосу, а видарка узводно уз Дунав, на месту данашње Вишњице, открива лековити извор који јој може помоћи. Пут до извора је, нажалост, једва видљив, пун трња, траве и смећа. Опасније од тог пута до извора је велика змија отровници која је желела да прогута јаре и дивокосу. Скец погађа стрелом змију у око и постаје прави херој у очима своје сестре. Дивокосу су понели са собом назад у село, сместили је у земуницу и лечили је водом са извора. Јаре и његова мајка су остали са њима док јаре није порасло, па су се вратили у шуму, али се пријатељство између Еде и јарета никада није завршило, јер је јаре често посећивало Еду.

Као и све друге приче у књизи, и ова има посебну поруку - пријатељство је највредније благо у животу једног човека које му нико не може украсти. Такође, прича говори о томе да и животиње могу имати племенита осећања, као и ми.

Мада нисам из Београда, често га посећујем са својом породицом, али после читања ове књиге, утисак о овом граду ми се потпуно променио. Као да сам и ја ставила Очаране Лукине наочаре, па ми се из неких познатих насеља јављају пред очима невероватне приче. Заиста искрено препоручујем ову књигу свакоме, и ко живи и ко не живи у Београду, јер може много непознатих ствари да сазна, много да научи и још више заволи главни град и поноси се њиме.